

Fehér falak

[Látó, 2012. október]

Megtört férfiak. Csikorgó gerinccel
indulnak a nagy falak felé.
Valahol hínárba keveredtek.
Úgy hitték, sértetlen, észrevétlen,
szemfényvesztő csellel, mondhatni „sármosan”
ússzák át a mocsárt.
Célzott szikla zuhant rájuk.
Nyomorít, nem öl.
Jók voltak ők, készséggel
válaszoltak álnok kérdésekre,
mielőtt értették volna a magot.
Szolgálatkészek, szó-vivők.
Egyetértők és lojálisak.
Sokra akarták vinni, netalán.
Nem kell bennünket meggyőzni – mondták.
Meggyőztük mi már saját magunk.
Furfangos ruhát öltöttek, rejtegetőt.
Tükreikben reggelente: jóember-mosoly.
A t. férfiak megfélelkeztek magukról.
Álszemélyként jártak-keltek föl-alá.
Jó gazdáik fedőnévvel jelölték meg őket.
Túl késő lett, mire föleszméltek.
Hiába szólt Csang vej: – Nincs két becsület.
Ugrás vár rád. Szakadék-világ.
Milyen szép voltál, és hetyke – így a Hang.
Most meg sehol senki tekörötted.
Látlak, ahogy árválkodsز a fehér fal előtt, és
sortüzeket vezényelsz magadra.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Király László

Látó Szépirodalmi Folyóirat